

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

ОБРАЗАЦ 6.

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

"Авангардизам Бошка Токина: кинематографски елементи у
теоријском, критичком, прозном и поетском делу"

Иване Миљак

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена

(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место рубрике не
могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовано комисију 17. 04. 2015, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>- Др Гојко Тешић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 24. 12. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду;</p> <p>- др Горана Раичевић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 23. 04. 2015, Филозофски факултет у Новом Саду;</p> <p>-</p>

- др Слободан Владушић, ванредни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 06. 11. 2014, Филозофски факултет у Новом Саду;
- др Бојан Јовић, научни саветник за ужу научну област Српска књижевност, 27. 03. 2013. Институт за књижевност и уметност у Београду

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:

ИВАНА (ИВАН) МИЉАК

2. Датум рођења, општина, држава: 11. 11. 1986, Нови Сад, СФР Југославија

3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив : Филозофски факултет у Новом Саду (2009); мастер студије на Филозофском факултету у Новом Саду, Српска књижевност и језик – дипломирани филолог (србиста – српска књижевност) – мастер (2010)

4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, студијски програм: Језик и књижевност – модул: књижевност

5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране:

6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:

III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

"АВАНГАРДИЗАМ БОШКА ТОКИНА: КИНЕМАТОГРАФСКИ ЕЛЕМЕНТИ У ТЕОРИЈСКОМ, КРИТИЧКОМ, ПРОЗНОМ И ПОЕТСКОМ ДЕЛУ"

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Докторску дисертацију ма Иване Миљак "Авангардизам Бошка Токина: кинематографски елементи у теоријском, критичком, прозном и поетском делу" обима 250 страница чине следеће целине: "Увод" (1-5); "Теоријски рад" (6-56) – са потпоглављима у којима се дају кратки описи о кључним теоријским проблемима и пројектима којима се бавио Токин али и о правцима којима је припадао и о којима је писао : "Књижевно-теоријски рад" (8-10); "О експресионизму" (11-16); "О зенитизму" (17-24); "О литерарној групи Алпха" (25-27), "О футуризму" (28-32); "О модерној књижевности уопште" (33-36). Посебну целину унутар поглавља о теоријском раду Бошка Токина чини расправа "Теоријски радови о филмској уметности" (37-56) са потпоглављима "О спољашњим кинематографским елементима"(39-45); "О унутрашњим кинематографским елементима" (46-52) и "Критика о теоријским радовима о филмској уметности" (53-56). Трећи део дисертације посвећен је Токиновом критичком раду (57-102) са следећим распоредом интерпретиране грађе: "Књижевно-критички рад" (59); Критика књижевних праваца" (60-65); "Критика писаца" (66-71); "Критика дела" (72-77); "Критика дела о кинематографији" (78-80); "Критика периодике" (81-83); "Критика о књижевно-критичком раду" (84-86). И у оквиру ове целине критички рукопис о филмској уметности интерпретира се у следећим поглављима: "Критички рад о филмској уметности" (87-88); "Критика (интер)националних кинематографија" (89-93); "Критика филмских праваца и стилова" (94); Критика филмских уметника (95-97) и "Критика појединачних филмских остварења" (98-102). Есејистичком, прозном и поетском рукопису Бошка Токина посвећено је поглавље "Прозни и поетски рад" (103-171) – и оно је по свом опсегу и најобимније. Творе га следеће целине: "Прозно-

поетски рад" - општи увод (103-105) потом: "Есеји" (106-118); "Путописи и дијалози" (119-131); "Репортаже" (132-135); "Поезија" (136-143); "Сценарио" (144-145); "Приче" (146-158) и "Роман(и)" (159-171). Завршни део је класични тип "Закључка" (172-177). Док је драгоцен део дупуњена библиографија Токинових радова (178-231, коју су према Иване Миљак сачинили Г. Тешић, потом највећим делом преузео Марко Бабац) и "Литература" (општег – теоријског типа и литература о Токиновом делу, 232-251).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У уводном делу дисертације (1-10) ма Ивана Миљак дефинише кључни феномен авангардне праксе – експериментализам – према теоријским ставовима најзначајнијих теоретичара и историчара авангарде (Александра Флакера, Рената Пођолија, Адријана Мариноа и др.). Потом се експериментализам сужава на везу између књижевности и филма – а то је и даље једна од најинспиративнијих тема и данашњих расправа о утицају филма на књижевну уметности и обрнуто. У средиште тих проблема (питања) уводи се дело Бошка Токина као најинспиративнија чињеница српске авангарде.

У првом поглављу (15-65) ауторка расправља о књижевно-теоријским текстовима Бошка Токина али истовремено, имајући у виду жанровска исклизнућа у том типу текстова, поставља важно питање: који текстови се, и на који начин, када је реч о периоду авангарде, могу читати / прихватати као теоријски. Понудивши задовољавајући одговор о разноликости и жанровској несводивости текстова на канонске обрасце ма Ивана Миљак анализира књижевно-теоријске радове Бошка Токина у оквиру посебних –изама (у којима је он суделовао као авангардни експериментатор) и тако показује да је овај авангардист и унутар одреженог изма "искакао" из поетичког обрасца . На тај начин одређује значај тих текстова у општем

авангардном контексту, односно у контексту сваког изма, да би на крају, ипак, констатовала да је рукопис Бошка Токина вредност нарочите врсте јер је другачији у односу на остале заговорника истих изама у којима и сам аутор делује. Зато је иновативно становиште ауторице да је реч о Токиновим књижевно-поетичким одредницама књижевно-уметничких експеримената српске авангарде двадесетих година.

Надаље ауторица представља општи кинематографско-теоријски контекст у првој половини двадесетог века, у оквиру којег се анализирају кинематографско-теоријски радови Бошка Токина. Тиме се утврђује његов пионирски, превратнички значај као теоретичара кинематографије на српскохрватском говорном подручју, али и његова посебност и оригиналност у свету бављења филмском уметношћу.

Сводећи своје интерпретативно-фрагментарне анализе Токиновог теоријског рада, ма Ивана Миљак утврђује важну, претежну везу између књижевно-теоријског и кинематографско-теоријског рада, односно везе критичких рукописа унутар ове две уметности.

Неспорни резултат пионирске анализе ма Иване Миљак видљив је у врло јасном ставу да Бошки Токин и као књижевни и као филмски теоретичар и критичар припада реду најзначајнијих авангардиста на пољу обеју уметности – посебност је у чињеници да је подједнако успешно и истрајно и теоријски, и критички и књижевно-уметничко историјски истрајно и успешно деловао у књижевној и у филмској уметности. Прожимање филмског и књижевног рукописа, или боље рећи инкорпорирање филмског у књижевни текст била је опсесивна тема Бошка Токина – и то је једна од опсесивних тема и критичке анализе ма Иване Миљак у овој дисертацији.

Друго поглавље (66-111) посвећено је критици као специфичном рукопису у контексту српске авангарде. Ипак, када је реч о филмској

критици, или кинематографској пракси, естетици - контекст критичке праксе у свету о/и кинематографији посве је другачији а томе докторандкиња посебну пажњу посвећује другом делу овог поглавља.

Ма Ивана Миљак прави извештај каталог Токинове критичке праксе, и тим разврставањем као да твори извесну типологију његовог критичког рукописа унутар српске авангарде. Кратке аналитичке форме Токинове критичке праксе у свету књижевне уметности, нарочито у свету филмске уметности руком поузданог књижевног и филмског историчара ма Иване Миљак тако из скривених рукаваца по листовима и часописима на светлост дана износи обиље релевантних чињеница а самим тим и информација које говоре о сложенем књижевно-филмском животу српске књижевне авангарде двадесетих и тридесетих година протеклог века. Ауторка, дакле систематизује критичку грађу, издвајајући целине које нам откривају и разлишите типове критичких текстова (о правцима, случајевима, књигама, часописима, а оно што је и нека врста доминанте у овоме рукопису јесте и пионерски превратнички рад у свету критике и теорије и историје светског и српског филма. Ипак ма Миљак указује на онај сегмент критичког рукописа који се издваја као целина: критике периодике, а међу књижевним критикама писаца и дела, критике књига о филму. Све књижевне појаве писац је пратио и анализирао како на домаћим тако и на иностраним просторима – анализирао је и актуелне али и историјске чињенице. Токин је, дакле, и критичар и историчар без обзира да ли пише о књижевности или пак о филму.

Ма Ивана Миљак у својим инспиративним, фрагментарним, анализама убедљиво доказује да као , Бошко Токин и као књижевни и као филмски критичар спада, у ред најзначајнијих авангардиста на пољу обе уметности. Након анализе критичког активизма двадесетих година ауторка закључује да је Токин од дела у обе уметности захтевао остваривање свих

оних поставки које је изнео у својим теоријским текстовима као елементе на којима уметничко, књижевно и кинематографско, дело мора бити стварано. Анализа овог дела његовог стваралаштва (дакле, критичког рукописа), показује како дела седме уметности, према Токину, не остварују назначене структурне елементе у потпуности, иако је, према природи седма уметност у односу на књижевну у некој врсти предности. С друге стране, по Токину, сматра ауторка, нека књижевна дела су врло близу остваривања идеала „тоталног“ уметничког дела, каква су најпре дела оних писаца који су, у своја књижевна дела, интерполирали кинематографске елементе (поред Токина ту су Краков, Растко Петровић, донекле и Љ. Мицић).

У трећем поглављу (112-180) ма Ивана Миљак анализира свеукупни уметнички опус Бошка Токина и констаује да је обележен разнородношћу жанрова, али и њиховим прожимањем и разноликошћу унутар авангардног стваралачког контекста. У оквиру сваког од наведених жанрова, дакле у есејима, путописима и дијалозима, репортажама, песамама, сценаријима, причама и роману, ауторка расправља о карактеристикама и посебностима тих жанрова у доба авангарде али унутар и Токиновог жанровског вишегласја у коме уочава извесне специфичности које га разликују од других.

Као најважнију специфичност и у овом делу Токиновог опуса, ма Ивана Миљак издваја не само жанровско преплитање, већ, указује на најважније: прожимање књижевности и филма.

Поред тога што у свом синтетичном закључку (181-186) своди своје научне резултате ипак истиче један веома важан детаљ када је говор о Токиновом целокупном опусу: његова тежња ка стварању „тоталног уметничког дела“, указујући напокон на потребу нераскидиве везе између књижевности и филма

Библиографија (187-241) је подељена на примарну грађу – у оквиру које се издвајају непотписани текстови који се у литератури приписују Бошку Токину. Један од спорних проблема у раду на дисертацији ма Ивана Миљак открива и један бизаран детаљ који одликује многе радове ове врсте – погрешни подаци нам тако скривају значајан број текстова и Бошка Токина.

Литература (242-260) је сврстана, сем на примарну и секундарну, у складу са параграфима у дисертацији.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са СЦИ листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

1. „Авангардни писци као критичари“, *Свеске*: часопис за књижевност, уметност и културу, бр.99, Мали Немо, Панчево, 2011, 145- 155.

У оквирима периодизације српске авангарде коју је одредио Г. Тешић – између 1911-1913. године формира се авангардни критички модел, између 1919-1926. оформио се други сегмент са бројним –измима; напослетку, између 1929-1933. делује надреалистичка авангарда – у раду се анализирају критички текстови оних авангардних стваралаца који су најзаслужнији за стварање посве специфичне авангардне духовне климе.

2. „Динамизам Бошка Токина“, *Траг*: часопис за књижевност, уметност и

културу, Народна библиотека „Данило Киш“, год. 8, књ. 8, св. 29, Врбас, 2012, стр. 84-98.

На примерима есејистичких и критичких текстова Бошка Токина из првог периода његовог стваралаштва, од 1919. до 1923. године, у раду се указује на књижевно-уметничке вредности за које се залагао. То је најпре динамизам који се налази у основи готово сваког текста. Остале вредности су активизам, синкретизам, космизам. Полазећи од концепције авангарде Александра Флакера по којој појмови као што су футуризам или експресионизам служе за наглашавање специфичних вредности појединих појава унутар великог система, у раду се предлаже појам токинизам који би означавао оне вредности које је Бошко Токин истицао на посве оригиналан и интезиван начин.

3. „Односи Бошка Токина и Милоша Црњанског према Микеланђелу“, *Зборник за језике и књижевности Филозофског факултета у Новом Саду*, бр. 2, Филозофски факултет, Нови Сад, 2012, стр. 291- 303.

У раду се упоређује однос два авангардна писца, Бошка Токина и Милоша Црњанског према ренесансном сликару, скулптору, архитекти и поети, Микеланђелу Буонаротију. Дела Црњанског која се у раду анализирају јесу есеји објављивани у српској периодици од 1964. до 1975. године, делови аутобиографског романа-есеја „Код Хиперборејаца“ и „Књига о Микеланђелу“. Текстови у којима је Токин писао о овом ренесансном уметнику јесу „Страшни суд. Слика Микеланђела у Сикстинској капели“, „Рим/Купола Светог Петра“, „Белешке из Рима и Фиренце“. Број текстова посвећених Микеланђелу један је од показатеља да је за Црњанског тема Микеланђело била „опсесивна тема, тема над темама“, док је за Токина Микеланђело био предмет размишљања и писања у првом периоду његовог стваралаштва, и то за време путовања кроз Италију 1920. Године

4. „Уметност на улицу! Поетика зенитистичког плаката и рекламе“, *Нова мисао*: часопис за савремену културу Војводине, Нови Сад, бр. 20, 2013, стр. 62- 66.

Према теоријским поставкама такозване нове уметности, са акцентом на руску авангарду, у раду се показује колико су плакати били погодан начин изражавања зенитиста. Примерима из сваке групе утврђује се да су зенитисти били у потпуности доследни у визуелном приказу теоријских поетских становишта. Тако се на основу, не текстовних, већ визуелних знакова плаката и реклама, ишчитава: повезаност зенитизма са руским конструктивистима, космополитизмом, нихилизмом, синкретизмом, наклоњеност младима, градском и урбаном, црначкој уметности, барбарогенију, новим медијима.

5. „Сусрет са Италијом у путописним текстовима Бошка Токина“, *Сусрет култура*: зборник радова (VI међународни интердисциплинарни симпозијум), Филозофски факултет, Нови Сад, 2013, str. 1293-1299.

У раду се говори о путописним текстовима у којима се уочава однос Бошка Токина према Италији. Методолошки приступ уз помоћ којег се одговара на питање због чега је од свих култура, народа и земаља са којима се сусретао на својим путовањима, Токин описао сусрет једино са Италијом, јесте имагологија, јер „узима у обзир сам текст, као и интеракцију текста и контекста у коме текст настаје или у коме се текст интерпретира“ (Живанчевић-Секеруш 2009: 5). Поред осталог, рад показује свеж и оригиналан приступ култури о којој су писали више и мање познати авангардисти.

6. „Чарли Чаплин у делу Бошка Токина“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, бр. 2, Матица српска, Нови Сад, 2013, 469-485.

У раду се анализирају критички, теоријски и поетски текстови Бошка Токина о Чарлију Чаплину. Најпре се износе Токинови ставови према Чаплиновим визуелним карактеристикама, мимици и гестовма, који се компарирају са мишљењима француских филмских естетичара, те став према Чаплину као режисеру. Потом се анализирају жанровске особености црно-белих филмова наспрам Токинових становишта, и становишта других европских чаплинолога. На примеру "Кинематографских песама" расправља се о Токиновом ставу према Чаплину као симболу модерног времена...Закључује се због чега је Чарли Чаплин у делу Бошка Токина један од главних предмета истраживања. Рад такође доказује релевантност Токинових анализа међу најважнијим студијама о Чаплиновом стваралаштву, како домаћих тако и страних аутора.

7. „Критике о Бошку Токину у контексту зенитизма”, *Зборник за језике и књижевности Филозофског факултета у Новом Саду*, бр. 3; Филозофски факултет, Нови Сад, 2013, стр. 143-153.

У раду се анализирају критички прикази у којима је писано о Бошку Токину као припаднику авангардног правца зенитизам. Изворни текстови излажу се најпре према хронолошком критеријуму, а потом се тематски деле у четири целине: 1. Критике о Токину као сараднику зенитизма и његовог гласила; 2. Критике о Токину као потписнику зенитистичког манифеста и иступа из покрета; 3. Критике о Токиновим текстовима који су изашли у часопису „Зенит“ и 4. Критике о Токиновим зенитистичким текстовима у страним књижевностима.

8. „Промене у уметности после Октобра: прилог интердисциплинарном проучавању авангарде“, *Зборник радова Првог међународног интердисциплинарног скупа младих научника друштвених и хуманистичких*

наука „Контексти“, Филозофски факултет, Нови Сад, 2013, 825- 829.

У раду је најпре представљено социолошко тумачење друштвених и културних промена, као и теорије културних промена које међузависност друштва и културе ближе одређују. Након тога, представљене су политичке и уметничке промене у Русији после Октобра. Међу променама у уметности, овде се истичу основне тенденције, нарочито оне које се тичу филма и књижевности. Даље се представљају мишљења социолога, и оних који са социолошког становишта приступају уметности и књижевности, о условљености политике и уметности. Посебно се осврће на одјек Октобра у српској књижевној авангарди...

9. „Водници књижевно-филмске чете“, *Зборник 4. интернационалне конференција за младе Слависте*, Институт за славистику, Будимпешта, 2014.

У раду се, на грађи која до сада није била позната у науци, упоредно анализира рад авангардиста Драгана Алексића и Бошка Токина. У науци је изучаван Алексићев књижевни и Токинов филмски рад, док је Алексићевом филмском и Токиновом књижевном посвећивано мање пажње. Сем што је, како за науку о књижевности тако и за науку о филму, од изузетне важности осветљавање целокупног дела ове двојице авангардних посленика, још важније је уочавање филмских елемената у њиховом књижевном опусу и књижевних у филмском. Тек онда се открива неслућени значај дела Драгана Алексића и Бошка Токина.

10. „Винаверова радиофониčnost I-II“, *Свеске: часопис за књижевност, уметност и културу*, бр.114, Мали Немо, Панчево, 2015, стр. 132- 140 и бр.115, 2015, стр. 127- 135.

У раду се анализирају радио-драме Станислава Винавера са аспекта радиофоничних елемената и са аспекта целокупног пишчевог опуса. Најпре

се расправља о научном приступу овом специфичном драмском (или књижевном!?) облику, а како се утврђује да теоријска литература заостаје за стваралаштвом, радиофонски елементи се класификују према подели која је настала приликом анализе ове грађе. Радио-драме се излажу према развијености драмских елемената, почевши од оних у којима су најмање развијени. Потом се, у оквиру сваког текста, ексцерпирају музика, гласови, инструменти и звучни ефекти. Закључује се како се откривањем ове драгоцене грађе, значајно употпуњује целокупни радио-драмски амбијент, поред тога што се употпуњује, тебоље разумева пишчев опус.

Прихваћени радови за објављивање:

1. „Авангардни путописи о Риму, Паризу и о Портретисаном“, Свеске: часопис за књижевност, уметност и културу, Мали немо, Панчево, 2015. У раду се анализирају путописи и дијалози Бошка Токина, који завређују место међу еминентним српским путописима. Као и у путописима најпознатијих српских (путо)писаца, у њима се уочава наклоност ка туризму, али и филозофски дух. Затим, због извесног отпора према савремености, бежи се у прошлост. Спољашне ствари се транспонују у унутрашњи уметнички свет путописца, и тиме се изазива преображај, који путовање чини ходочашћем. Поред тих главних особености авангардног путописа, драгоцене су оне особености Токинових путописа које их, међу осталима, чине посебнијим, а то су, најпре, оригиналан увид у „страно“, интердисциплинарност, објективно аутопутописање, а, нарочито, пишчеве поетичке одреднице, које се, и у овом жанру, срећу – полет, елан, синтеза, космички поглед на стварање и тежња ка целовитом уметничком делу.
2. „Есеји о авангарди, о генију, о филму“, Свеске: часопис за књижевност,

уметност и културу, Панчево, 2015.

У раду се анализира есејистика Бошка Токина, која је, до сада, у науци, остала готово непримећена. То је случај, не само са овим аутором, већ и са многим другим значајним авангардистима, због чега се овде, између осталог, одређује – авангардни есеј. Показује се колико авангардни есеј може бити значајан за изучавање, не само поетике неког писца, већ и за поетику епохе, те за појединачне проблеме у тим оквирима. Нарочити је његов значај у актуелности.

3. „Интермедијалност прозе Станислава Кракова: филмичност”, Зборник Станислав Краков: авангарда, маргина, наслеђе, Народна библиотека Вук Карађић, Крагујевац, 2015.

У раду се анализира дело Станислава Кракова са аспекта кинематографског писања, односно указује се на кинематографске елементе присутне у његовом делу. Будући да је Краков један од најзначајнијих кинематографских писаца југословенске авангарде, писац се ставља у тај контекст, те неминовно пореди, иако то није један од основних циљева рада, са Бошком Токином и Драганом Алексићем.

4. „Конфротације српске и мађарске авангарде”, Зборник Словенски књижевни свет: Контексти и конфронтације I, Брно, 2015.

Рад се бави пресеком српске и мађарске авангарде, које су биле током двадесетих и тридесетих година прошлог века, у сталном контакту. Испитују се кључне тачке тих књижевности, онда се анализирају дела кључних личности које су их обележили, а посебно се закључује о утицају једне књижевности на другу. Тако се открива не само веза мађарске и српске авангарде, него се осветљава свака од ових књижевности посебно са новог аспекта.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Монографија "Авангардизам Бошка Токина: кинематографски елементи у теоријском, критичком, прозном и поетском делу" Иване Миљак је значајан допринос како науци о књижевности тако и филмској уметности јер својим инспиративним, иновативним истраживањима исправља једну историјску неправду према овом изузетном посленику српске књижевне и уметничке авангарде уопште. Ма Ивана Миљак на велика врата враћа у српску културу једну блиставу личност којом би се с разлогом дичила и Европа јер је он доиста европска чињеница у српској култури најпре својим пионирским, фасцинантним кинематографским радом. Филм је парадигма свеукупног стваралачког пројекта Бошка Токина – то нам ма Ивана Миљак на најлепши, најубедљивији и инспиративан, помало занесењачки начин, демонстрира у свом надахнутом научном рукопису.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Неспорно значајан тренутак и за науку о књижевности али и за филмографију јер нам ма Ивана Миљак на један начин потпуне фасцинације исписује фрагментарне аналитичке огледе и осврте на Токиново донедавно непознато дело. Ако се може говорити о извесним недостацима – онда је та уочљива, доминантна аналитичка сведеност на кратку форму тзв. сажетака у интерпретацији нешто што донекле умањује откривалачку, дакле пионирску, вредност једне велике стваралачке фигуре српске авангарде и модерне српске филмологије у којој је Бошко Токин апсолутно европски родоначелник.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са

наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме : Дисертација је написана у складу са образложењем у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе: Дисертација садржи све битне елементе које оваква врста истраживања подразумева.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци: Дисертација је оригинална и иновативна јер је прва те врсте посвећена овом неправедно заборављеном великану српске авангардне уметности (превасходно у области књижевности и филма). Иначе дисертација доноси обиље потпуно нових и непознатих детаља из богате стваралачке радионице Бошка Токина – и уклапа га у њири европски контекст.
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања: Извесна сведеност у интерпретацијама текстова кратку форму/сажетак можда јесте недостатак – али она не утиче на коначну вредност ове драгоцене студије.

X ПРЕДЛОГ:
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
- да се докторска дисертација "Авангардизам Бошка Токина: кинематографски елементи у теоријском, критичком, прозном и поетском делу" прихвати, а кандидаткињи ма Ивани Миљак одобри одбрана

ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ ПОТПИСИ

Проф. др Горана Раичевић, председник комисије

Проф. др Слободан Владушић, члан Комисије

Др Бојан Јовић, научни саветник, члан комисије

Проф. др Гојко Тешић, ментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.